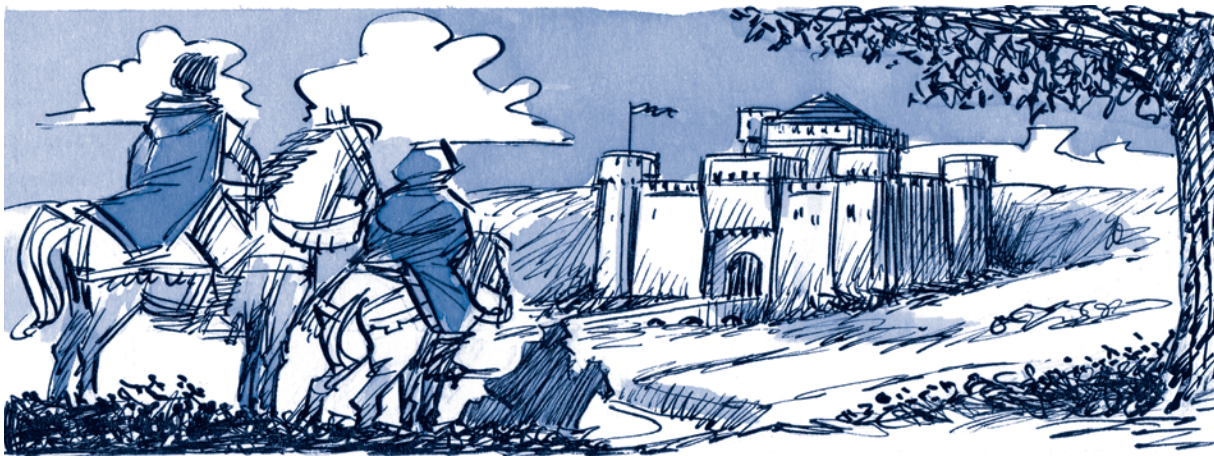

1

Els normands envaeixen Anglaterra

Fa molts i molts anys, els normands,
que habitaven el nord de França,
van voler ocupar nous territoris.
Sota el comandament de Guillem el Conqueridor,
van atacar Anglaterra, on vivien els saxons,
i l'any 1066 van derrotar-los en la batalla de Hastings.

Des que van perdre aquella batalla,
els saxons van haver de patir moltes injustícies:
els **nobles** normands els prenien les terres i el bestiar
i els convertien en esclaus i servents seus.
Els van imposar el francès i els van prohibir parlar
en anglès, la seva llengua, en festes i cerimònies.

En l'edat mitjana,
els **nobles**
constituïen
un grup social
que gaudia
de molts
privilegis.

Una **croada** era una guerra que feien els cristians contra els musulmans per reconquerir els llocs on va viure i morir Jesucrist, a Terra Santa. La primera croada es va fer l'any 1099.

Un **duc** és un noble que està per sobre d'un marquès i per sota d'un príncep.

El **rescat** són els diners que es paguen per alliberar algú que ha estat capturat.

El 1189, quan va pujar al tron Ricard I, conegut com a Ricard Cor de Lleó, la situació dels saxons va començar a millorar. Era un rei valent i just, que castigava els nobles que abusaven del seu poder i robaven al poble. Però, el 1191, va marxar d'Anglaterra per participar en la tercera **croada**, amb l'objectiu de reconquerir Terra Santa, que acabava de quedar en poder dels musulmans.

En el camí de retorn, el **duc** d'Àustria el va fer presoner i va demanar molts diners per deixar-lo lliure. Aleshores, el príncep Joan, germà de Ricard I, va aprofitar la situació per intentar convertir-se en sobirà d'Anglaterra. Es va negar a pagar el **rescat** i va fer tot el possible perquè no l'alliberessin.

La majoria de saxons creien que el seu rei era Ricard i que el príncep Joan era un traïdor.

A l'Anglaterra d'aquell temps, però, hi havia molts altres conflictes:

Un era l'enveja i l'odi cap als jueus. Aquests eren prestadors, i molts cometien usura, és a dir, a canvi de deixar diners a la gent cobraven una quantitat molt gran d'interessos.

A més, només deixaven diners als nobles.
No en prestaven als pobres,
per por que aquests no els poguessin tornar.

Els cristians no podien fer aquest ofici,
de manera que tots els prestadors eren jueus.
Per això, l'odi contra els usurers
es va convertir en odi contra tots els jueus.

Un altre motiu de conflicte
era l'augment del poder dels **ordes militars**,
especialment el dels **templers**.

Aquests cavallers normands,
que eren soldats i monjos alhora,
no posseïen riqueses,
perquè les donaven totes a l'orde,
però eren orgullosos i es comportaven
com si fossin superiors a la resta de la gent.
Tothom els acusava de tenir privilegis,
com ara el de no haver de pagar impostos.

Un tercer problema era el dels **proscrits**,
que no obeïen les lleis
i vivien amagats als boscos.

Sovint, els proscrits robaven diners als nobles
per donar-los als pobres.

Un **orde militar**
era
una institució
religiosomilitar
creada al final
del segle ^{XI}
per lluitar
en les croades
i defensar
Terra Santa
contra els
musulmans.

Els **templers**
eren els
membres
de l'orde militar
del Temple.

Els **proscrits**
eren persones
obligades
a anar-se'n
de casa seva
perquè
s'havien oposat
als qui manaven.

Aquesta novel·la comença
en aquella època en què Anglaterra
estava dominada pels normands.
El seu protagonista és Wilfred d'Ivanhoe,
un jove cavaller, fill del noble Cedric,
pertanyent a una important família saxona.
Però no ens avancem a la història...